

KÚRIA

Bfv.III.1.208/2015/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2016. február 16. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A zsarolás büntette miatt P. F. ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Pécsi Járásbíróság 11.B.150/2012/52. számú ítéletét hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az előterjesztő, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Pécsi Járásbíróság a 2013. október 1-jén kihirdetett 11.B.150/2012/52. számú ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett zsarolás büntetében [1978. évi IV. törvény - a továbbiakban: korábbi Btk. - 323. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont], és ezért - mint többszörös visszaesőt, halmazati büntetésül - 7 évi fegyházbüntetésre és 8 évi közügyektől

eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú ítélet 2013. október 4. napján - fellebbezés hiányában - jogerőre emelkedett.

A jogerős ítéletben megállapított tényállás lényege szerint a terhelt 2008-ban megismerkedett a jó anyagi körülmények között élő P. S. sértettel, és felajánlotta neki, hogy B.-ben béreljenek helyiségeket, ahol prostituáltakat foglalkoztatnak majd. Az ajánlat lényege szerint a „stúdiók” működését P. S. finanszírozza meg előre, a terhelt M.-ről küld majd lányokat, a keletkezett haszon 30%-a pedig a sértetté, 70%-a a terhelté lesz.

A sértett először beleegyezett az ügyletbe, de a terhelt nem küldött prostituáltakat, így a sértett sem bérelt helyiségeket.

Miután a terhelt erről tudomást szerzett, Sz. R. nevű közös ismerősükön keresztül üzent a sértettnek, hogy fizessen meg 30.000 eurót, mert a lányok M.-en már csak a „stúdiók” nyitására várnak, és miatta nem tudnak dolgozni B.-ben, tartásuk pedig pénzbe kerül.

A terhelt Sz. R.-en keresztül azzal fenyegette meg a sértettet, hogy megöleti, ha nem fizet, mert a pénzre igény tart a „Cs.” nevű „b.-i nagyfőnök” is, aki csecsen származású, és a B.-ben élő és neki dolgozó csecseneken keresztül öleti meg, ha nem fizet.

P. S. a követelt összeget 22.000 euróra lealkudta, azonban ezt az összeget félelmében, és a további fenyegetések elkerülése érdekében kifizette a terheltnek úgy, hogy 2008. május 2-án közokiratba foglalta, miszerint 22.000 eurót kölcsön adott N. E.-nek, noha tudta, hogy azt sosem fogja visszakapni. N. E. a pénzt a terheltnek adta tovább.

A fentiek hatására P. S. B.-ben helyiséget is bérelt, ahol megnyitotta az L. S. elnevezésű üzletet, melyben három lány - köztük N. E. - dolgozott prostituáltként.

A stúdió működését kizárólag a sértett finanszírozta, és noha az nem volt nyereséges, de a bevételt teljes egészében a terhelt kapta. Kb. 1 hónap múlva a stúdió be is zárt, mert a terhelt korábbi ígérete ellenére nem küldött M.-ről lányokat dolgozni.

Ezt követően azonban a terhelt rábeszélte a sértettet, hogy M.-en nyissanak kaszinót. A sértett ennek érdekében beleegyezett egy közös gazdasági társaság alapításába, ezért a terhelt egy ügyvéddel szerződés-tervezetet készíttetett, mely szerint a terhelt és a sértett E.-P. K. és Sz. Kft. néven alapítanak gazdasági társaságot. A sértett ebből a tervezetből tudta meg, hogy részesedése 50 helyett csak 30% lenne, míg a maradék 70% a terheltet illetné meg.

A szerződést 2008. december 22-én P.-n tervezték aláírni, a sértett azonban az eltérő részesedés miatt el sem utazott oda. A terhelt Sz. R.-en keresztül üzentte meg neki, hogy ajánlatuk elfogadása esetén a részesedésük a valóságban 50-50% lenne, az csak papíron módosulna 30-70%-ra.

A sértett azonban így nem akarta a szerződést aláírni, ezért a terhelt 2008. december 22-én megüzente a sértettnek, hogy „150.000 euróban gondolkodjon” és abból „másnapra legyen a számláján legalább 10.000 euró, mert megöli, többet pedig most már ne idegesítse fel”.

A sértett a fenyegetés hatására 2008. december 23-án 10.000 eurót utalt a terhelt bankszámlájára. A terhelt ezt követően már a további 140.000 eurót követelte olyan valótlan állításokkal, miszerint ő már megrendelte a szükséges gépeket és berendezéseket, ezért neki kára keletkezett, és ezzel a pénzzel tartozik neki a sértett. Azt is állította, hogy ő a 140.000 eurót „a nehézfiúktól” kérte kölcsön, akik az összeget a sértetten fogják behajtani, így jobb lenne, ha fizetne.

2009. január és április hónapja között a terhelt Sz. R.-en keresztül több alkalommal fenyegette meg a sértettet a fenti összeg kifizetése érdekében, oly módon, hogy „sorsának rendezését”, „a BMW-je rágyújtását”, összeveretést, megölését, fejének levágását helyezte kilátásba.

A sértett mindezek hatására 2009 februárjában aláírt egy tartozás-elismerő nyilatkozatot, mely szerint 120.000 eurót fog átadni Sz. R.-nek a meglévő tartozásai fejében. Az iratot faxon küldték meg a terheltnek, aki erre úgy reagált, hogy „ez mindig papírokkal akarja az embert kifizetni, ..., az embereknek szétdurran az agyuk, kimennek és levágják a körmeit”.

Ennek hatására a sértett 2009. április 30-án ismét 10.000 eurót utalt a terheltnek.

A terhelt azonban továbbra is megöléssel fenyegette a sértettet, aki ezért 2009 áprilisában elmenekült B.-ből és 2009. november 12-én feljelentést tett a terhelt ellen.

A terhelt súlyos fenyegetéseinek hatására a sértett összesen 42.000 eurót fizetett ki a terheltnek, mely kár nem térült meg.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a terhelt a Be. 416. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjának megjelölésével terjesztett elő felülvizsgálati indítványt, melyben az ügyben hozott jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, valamint - feltehetően - az elsőfokú

bíróság új eljárás lefolytatására való utasítását kérte.

Indokai szerint a jogerős ítélet felülbírálatra alkalmatlan, mert a bíróság nem adott kellő részletességgel számot - a terhelt tagadásával szemben - a tényállás megállapításának indokairól és a bizonyítékok mérlegeléséről. Az ítélet indokolása olyannyira hiányos, hogy nem állapítható meg: mire alapozta a bíróság a döntését.

Az indítvány szerint az ügydöntő határozatból nem tűnik ki az eljáró bíróságnak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és értékelő tevékenysége, továbbá az, hogy az érdemi döntésben kifejeződő jogi álláspontját a bűnösséggel, a minősítéssel és a büntetéssel kapcsolatban mire alapozta.

A tényállás az ítélet rendelkezéseinek ténybeli alapjait nem rögzíti, számos helyen kétértelmű, a tényállás és a rendelkező rész eltérő.

Az indítvány azt is panaszolta, hogy „az eljáró bíróság a büntetést a cselekmény törvénysértő minősítése és más anyagi jogszabály alapján szabta ki”. Kitért rá: a bíróság olyan vádról határozott, ami a bírósági eljárásra alkalmatlan volt, és az alkalmatlanságot az eljárás során sem sikerült orvosolni, a vád fogyatékoságai folytán a jogerős ítélet sem születhetett meg törvényesen.

A terhelt álláspontja szerint eljáró hatóságok meg sem kísérelték feltárni, történt-e bűncselekmény, ha igen, az miképp minősül és ki az elkövetője. A védekezés lehetőségét kizárták, ugyanakkor bűnösségét nem bizonyították és a tényállás is iratellenes.

A fentieket részletezve a terhelt kiemelte: ügyében valamennyi eljárt hatóság és bíróság elfogult volt, ami számára csak a jogerős ítélet meghozatalakor vált nyilvánvalóvá.

A sértett ugyanis az első kihallgatásakor csupán azt mondta, hogy a terhelt a feljelentését helyezte kilátásba. A zsarolás gyanúját vele szemben egy időközben elítélt nyomozó fogalmazta meg, kizárólag a több éven keresztül folytatott törvénytelen lehallgatásából származó, összefüggéseikből kiemelt szövegrészletek alapján, amit aztán átvett az ügyész és a bíró is.

A terhelt részletesen sérelmezte a nyomozás lefolytatásának módját és a tárgyalási bizonyítás mikéntjét is, mind azok tartalmi részére, mind pedig az eljárási szabálysértésekre is kiterjedően.

Az ítélet érdemével összefüggésben állította, hogy prostituáltakkal sosem állt kapcsolatban, N. E. sem az ő alkalmazásában dolgozott. A sértett önként, előlegként adta a 22 ezer eurót, amikor az első

stúdiójuk már működött.

Ekkor valóban mondta egyszer, mivel nem volt vendég, hogy „ha a sértett nem intézi a reklámot, megölöm”, de neki ez szavajárása, Sz. R. nem is fordította a sértettnek. Két hónap alatt kilenc lány dolgozott a stúdióban.

A sértett M.-re költözésében és ingatlana eladásában a terhelt - állítása szerint - semmiféle szerepet nem játszott. M.-en viszont ő nézett ki a számára ingatlant, aminek értéke a bírósági értékbecslés szerint 22 millió forint volt, és annak foglalójaként fizetett ki ő 10.000 eurót.

A terhelt álláspontja szerint számos, elutasított bizonyítási indítványának teljesítése esetén bizonyíthatta volna, milyen jelentős anyagi és erkölcsi kárt szenvedett el a sértett magatartása következtében.

Az indítvány szerint ellentmondás, hogy a jogerős ítélet szerint ő kényszerítette a terheltet a tartozás-elismerő nyilatkozat aláírására, majd rögtön utána szerepel az az idézet, miszerint ő ennek hallatára a papírok aláírása miatt fenyegette meg a sértettet.

Nem valós továbbá, hogy a sértett elmenekült volna B.-ből, és nem bizonyított, hogy az üzeneteket átadták-e a részére, de az sem, hogy az zsarolás lett volna, illetve, hogy a sértettnek 42 ezer euró kára keletkezett volna.

Végül a terhelt kiemelte: ő maga fedett nyomozóval együttműködő személy volt, aki csak „bűncselekménynek látszó titkos információgyűjtést végzett, különféle rendőri utasítások szerint”. A nyomozó hatóság ezt nem volt hajlandó elismerni, és a titoktartási kötelezettsége alól sem kapott felmentést.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1341/2015. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta, és a támadott határozat hatályában fenntartására tett indítványt.

Ebben előre bocsátotta: jelen ügyben a Kúria már elbírált egy, a terhelt védője által a terhelt javára bejelentett felülvizsgálati indítványt. Ezen indítvány indokai között is szerepelt a lehallgatási anyag tárgyalási meghallgatásának és a védelem által indítványozott tanúk kihallgatásának az elmulasztása, valamint a stúdió veszteséges működésének és a sértettel szembeni követelés okának téves megállapítása.

Az indítvány ezen része tehát - az ügyészi álláspont szerint - a Be. 421. § (3) bekezdésére figyelemmel: törvényben kizárt.

A Be. 423. § (1) bekezdése értelmében ugyancsak törvényben kizártnak tartotta a Legfőbb Ügyészség az indítvány azon érveit is, melyek a megállapított tényállás egyes elemeit vitatták, és annak felderítetlenségét, iratellenességét, elfogultságból eredő ténybeli hiányosságait állították, továbbá azt sérelmezték, hogy a bíróság kizárólag a sértett vallomását fogadta el. A nyomozás állított hiányosságai - az ügyészi álláspont szerint - még valóságuk esetén sem valósítanak meg felülvizsgálati okot. Az ugyancsak sérelmezett elfogultság kapcsán pedig ténybeli alapot sem jelölt meg a terhelt, így érdemben az sem alapoz meg felülvizsgálatot.

Az indokolási kötelezettség megszegése ugyan felülvizsgálati ok, de az nem fűződhet jogkérdéshez, csupán az vizsgálható: az eljáró bíróság elégséges módon adott-e számot a tényállás megállapításához vezető tevékenységéről. Ugyanakkor, mivel jelen esetben a támadott ítélet első fokon emelkedett jogerőre, az a Be. 259. § (1) bekezdése értelmében csupán ún. rövidített indokolást tartalmaz. Így a bizonyítékok számbavételének és értékelésének megengedett mellőzése nem jelenti azt, hogy a bíróság indokolási kötelezettségét nem teljesítette.

Ugyanakkor az indítványban szereplő konkrét hivatkozás hiányában - az ügyészi álláspont szerint - az sem állapítható meg, hogy a terhelt pontosan mely tény tekintetében tartja hiányosnak a megállapításához vezető tevékenységet és minek kapcsán sérelmezi az indokolás elmaradását.

Konkrétum hiányában nem vizsgálható az a terhelti hivatkozás sem, miszerint az ítélet indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes.

A Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint nem alapos a téves minősítésre és más anyagi jogszabálysértésre alapított indítvány sem. Az irányadó tényállás szerint a terhelt először 30.000 euró, majd 150.000 euró, annak részbeni megfizetését követően pedig a különbözeti összeget követelte többször, valamennyi esetben élet és testi épség elleni fenyegetést is alkalmazva. Így viszont sem téves minősítésre, sem más anyagi jogszabálysértésre, de még hivatalból vizsgálendő, az érdemi felülbírálatot kizáró eljárási szabálysértésre sem merült fel adat.

A Kúria a terhelt felülvizsgálati indítványát a Be. 424. § (1) bekezdés első fordulata értelmében tanácsulésen bírálta el.

A felülvizsgálati indítvány nem alapos.

A Kúria az indítvány tartalmára figyelemmel elsőként arra mutat rá: a felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, kizárólag a Be. 416. §-

ának (1) bekezdés a)-g) pontjában megjelölt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe, a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

Ugyanakkor a törvény szerinti felülvizsgálati ok megjelölése még nem eredményezi szükségképpen az indítvány érdemi elbírálhatóságát. Meg kell jelölni azt is, hogy az ügydöntő határozat melyik rendelkezése vagy milyen megállapítása valósít meg anyagi jogszabálysértést, és az miben nyilvánult meg, illetve mivel valósította meg a bíróság az eljárási szabálysértést. Pusztán a felülvizsgálat alapját képező ítéleti fogytékosság állítása - annak mibenlétének megjelölése nélkül - ugyancsak a felülvizsgálat törvényi kizártságát eredményezi (EBH 2007.1596.).

Végül még törvényes felülvizsgálati okra történt, megindokolt hivatkozás esetén is kizárt a felülvizsgálati indítvány, ha a korábban az indítványozó más tartalommal, vagy más jogosult, de ugyanazzal a tartalommal már terjesztett elő felülvizsgálati indítványt.

Érdemben tehát az indítvány azon hivatkozásait vizsgálhatja a felülvizsgálat során a Kúria, amelyek:

- törvényes felülvizsgálati okra vonatkoznak,
- az indítvány megjelölte, hogy a bíróság vagy az ítélet mivel valósította meg azokat, továbbá
- első ízben hivatkozott rá - akár az előterjesztő, akár más jogosult - a felülvizsgálat tárgyaként.

Mindezek figyelembe vételével a terhelti indítvány túlnyomó része nem lehetett érdemi felülvizsgálat tárgya.

Az indítványban megjelölt felülvizsgálati okok közül a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontja alapján a jogerős ítélet felülvizsgálatának - egyebek mellett - akkor van helye, ha a terhelt büntetőjogi felelősségének megállapítására a büntető anyagi jog megsértése miatt került sor. Ennek elbírálása során azonban - a Be. 423. § (1) bekezdése értelmében - a jogerős ítéletben megállapított tényállás az irányadó; az az indítvánnyal nem is támadható.

Ez azt jelenti, hogy felülvizsgálati eljárásban a tényállás megalapozottsága, a bizonyítékok mérlegelése sem külön-külön, sem pedig egymás viszonyában nem vizsgálható. Nincs lehetőség a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének, s ezen keresztül a bűnösség kérdésének, a jogi minősítésnek és a büntetés kiszabásának a vitatására sem. Az említett jogkövetkeztetések helyessége is csupán az irányadó tényállás alapul vételével ítéelhető meg.

Jelen esetben ezzel szemben a felülvizsgálati indítvány érvei

jelentős részükben kizárólag az irányadó tényállás, illetve a bíróság mérlegelésének helyességét támadták, és a bizonyítékok mikénti értékelését vitatták. A terhelt - megalapozatlanságot állítva - sorra vette a tényállásban foglalt szinte valamennyi ténymegállapítást, majd azok valóságtartalmát kétségbe vonva kifejtette, hogy a bizonyítékok helyes értékelésével, valamint bizonyítási indítványainak teljesítésével milyen eltérő tényállást kellett volna a bíróságnak megállapítania, és annak alapján a terheltet felmentenie.

Nem valós az a terhelti állítás sem, miszerint a tényállásból bűnösségének alapja nem tűnik ki: a jogerős ítéleti tényállás mind a terhelt jogtalan haszonszerzési szándéka, mind az általa ennek érdekében alkalmazott élet és testi épség elleni fenyegetések, valamint az okozott kár megállapításának ténybeli alapjait világosan tartalmazza, büntethetőségi akadályt megvalósító adatot ugyanakkor nem foglal magában.

Az irányadó tényállásban nem szerepel olyan adat sem, miszerint a terhelt fedett nyomozó segítőjeként, utasításra járt volna el. Így ezen hivatkozása is ellentétes az irányadó tényállással. Ehhez képest az az ítélettel szembeni ténybeli kifogás; így nem felülvizsgálat, hanem a megfelelő további törvényes feltételek - elsősorban azt valószínűsítő bizonyíték - megléte esetén legfeljebb perújítás tárgya lehet.

Az indítvány mindezen része tehát törvényben kizárt. E körbe tartozik még a stúdió bezárásának okára és a sértettől való pénzkövetelés jogalapjára vonatkozó ítéleti ténymegállapítások vitatása is. Mivel azonban e hivatkozások - csakúgy, mint a bizonyítási indítványok elutasításnak sérelmezése - már a Kúria Bfv.III.761/2014/2. számú végzésével elbírált védői felülvizsgálati indítványban is szerepeltek, így a Be. 421. § (3) bekezdés második fordulata is kizárja azok ismételt elbírálását.

Az indítvány a felülvizsgálat okaként megjelölte a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontját is. Ez a törvényi ok akkor valósul meg, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak, illetve a büntetés végrehajtását a törvényben foglalt kizáró ok ellenére függesztették fel.

Ennek megfelelő ténybeli állítást azonban az indítvány nem tartalmaz; téves minősítést ténylegesen nem sérelmezett, más anyagi jogszabálysértést nem jelölt meg, így értelemszerűen nem is kifogásolhatta - azok következményeképp - a büntetés törvénysértő voltát. Ezzel szemben végig ártatlanságát hangoztatta, ami ugyanazon bűncselekmény tekintetében fogalmilag kizárja a Be. 416.

§ (1) bekezdés b) pontja alá eső törvénysértések egyidejű megvalósulását.

E körben tehát mindösszesen annyi állapítható meg, hogy a terhelt indítványa első oldalán felhívta a hivatkozott törvényhelyt, majd - rendkívül pontatlanul - megkísérelte idézni annak szövegét. A leírtak azonban ilyen formában semmiféle értelmezhető tartalommal nem bírnak, önmagában a valós törvényszöveg pedig - az állított téves minősítés vagy más anyagi jogszabálysértés, illetve az ennek következtében a büntetés kiszabása során megvalósult törvénysértés megjelölése nélkül - szintén nem lehet felülvizsgálat alapja.

A Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja alapján a Be. 373. § (1) bekezdés I. pont b) vagy c) alpontjában, illetve II.-IV. pontjában írt ún. „feltétlen eljárási szabálysértés” megvalósulása esetén van helye felülvizsgálatnak.

E felsorolás taxatív jellegű. Ez pedig azt jelenti, hogy más eljárási jogszabálysértés alapján - az ún. súlyosítási tilalom megsértésének eseteit kivéve - felülvizsgálatra nem kerülhet sor. Különösen nem lehet felülvizsgálati ok semmiféle, a nyomozás során megvalósított eljárási szabálysértés (EBH 2013.B.23.; BH 2015.154.).

A titkos információgyűjtés eredményének a törvényi feltételek hiányában való felhasználása - mint ahogy általában a bizonyítás törvényességének megsértése - szintén nem felülvizsgálati ok (BH 2012.186.), ám mivel e hivatkozás már a korábbi védői indítványban is szerepelt, azt ennek okán is el kellett utasítani.

Kétségek nélkül azonban a terhelt indítványában több olyan okot is megjelölt, amelyek elvileg megfelelhetnének a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjában felsoroltaknak. Azonban többnyire ezek is kimerültek a törvényszöveg és közzétett eseti döntések szövegének szó szerinti idézésében, nem megjelölve, hogy a támadott ítélet mely részében sérti vagy ellentétes azokkal.

Ekként az indítványból nem derül ki, hogy a terhelt a benyújtott vádirat milyen fogyatékoságait észlelte, amelyek annak érdemi elbírálását kizárták volna, továbbá az sem, hogy az ítélet büntetőjogi marasztalást kimondó rendelkező része miért ellentétes teljes mértékben - az indítvány szerint - a minősítés szerinti bűncselekmény tényállási elemeit tartalmazó tényállást, és az annak megállapítását megalapozó jogszabályok felsorolását magában foglaló indokolással. Ezért bár a Be. 373. § (1) bekezdés I/c), illetve III/b) pontjára tekintettel mindkét hivatkozás felülvizsgálati ok lehetne, az azokra való, indokolás nélküli hivatkozás mégis kizárja az érdemi elbírálást.

A nyomozó hatóság tagjainak és - mivel eljárásának tartama alatt vele szemben kizárási indítvány nem érkezett - az ügyész elfogultsága utólag, a felülvizsgálati eljárásban immár közömbös. A bíróság bármely tagjának elfogultsága azonban a Be. 21. § (1) bekezdés e) pontja alapján a bírónak az eljárásból való kizárt voltát, az annak ellenére való eljárása pedig a Be. 373. § (1) bekezdés II. pont b) alpontja szerinti felülvizsgálati okot is megalapozza. A hivatkozott indokra alapított kizárási igény pedig - a rá vonatkozó eljárási szabályok szerint - a 25/2013. (X. 4.) AB határozat értelmében akár a felülvizsgálati eljárásban is érvényesíthető.

A terhelt azonban jelen esetben - az indítványában foglaltak szerint - az elsőfokú ítélet meghozatalakor észlelte az eljáró bíróság tagjainak elfogultságát. Ennek ellenére arra első ízben csupán a közel két évvel később benyújtott felülvizsgálati indítványában hivatkozott először, az elsőfokú ítélet ellen még csak fellebbezési jogával sem élt. Így az e kizárási okra való hivatkozását a Be. 23. § (3) bekezdésének zárófordulata kizárja.

Törvényes felülvizsgálati okra kizárólag az indokolási kötelezettség megszegése kapcsán [Be. 373. § (1) bekezdés III. pont a) alpont] hivatkozott az indítvány olyan módon, hogy az - a korábban írtak szem előtt tartásával - érdemi felülvizsgálatot alapozott meg.

Azonban e hivatkozás is alaptalan, annak ellenére, hogy a terhelt a BH 2013.10., a BH 2010.117. és a BH 2009.352. számú eseti döntések, valamint az EBH 2010.2210. számú elvi határozat lényegének szó szerinti beidézésével viszonylag pontosan körülírta azt a követelményrendszert, amit a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata az indokolási kötelezettség teljesítéséhez megkíván.

Ez a követelményrendszer ugyanis a törvényi főszabály, azaz a Be. 258. § (3) bekezdés szerint indokolt ítéletekre vonatkozik, melyeknek kötelezően tartalmaznia kell az említett törvényhely a)-f) pontjában taxatív felsorolt elemeket.

A Be. 259. § (1) bekezdése ugyanakkor lehetőséget biztosít arra, hogy amennyiben a kihirdetés útján közölt ügydöntő határozat ellen sem az ügyész, sem a vádlott, sem a védő nem jelent be fellebbezést, a határozat indokolása csupán a tényállásból és az alkalmazott jogszabályok megjelöléséből is állhat.

Jelen esetben az indítvánnyal támadott ügydöntő határozat ellen a felsoroltak nem fellebbeztek, indokolása pedig a tényállást és az alkalmazott jogszabályok megjelölését tartalmazza. Az eljáró bíróság ezzel az adott ügyben rá vonatkozó törvényes indokolási kötelezettségnek eleget tett; nem kérhetők számon rajta az

indokolás azon elemeinek mellőzése, melyekre a törvény kifejezetten felhatalmazást ad; s így - értelemszerűen - az indokolással szembeni, ebből következően nem teljesülő követelmények hiánya sem.

Mindezekre figyelemmel a Kúria a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, és miután egyéb, a Be. 423. § (5) bekezdése alapján hivatalból vizsgálandó eljárási szabálysértést nem észlelt, a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. § (4) bekezdésének b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2016. február 16.

*Dr. Belegi József s.k. a tanács elnöke, Dr. Somogyi Gábor s.k. előadó bíró,
Dr. Székely Ákos s.k. bíró*

A kiadmány hitelül:

*tisztviselő
MV*